

5. Шатковський О. Відповідність норм Закону України «Про здійснення державних закупівель» міжнародним стандартам / О. Шатковський // Юридична газета. – 2011. – № 48. – С. 13.
6. On public procurement and repealing Directive 2004/18/EC : Directive 2014/24/EU of the European Parliament and of the Council of 26 February 2014 // OJ L 94. – 28/03/2014. – P. 65-242.
7. On procurement by entities operating in the water, energy, transport and postal services sectors and repealing Directive 2004/17/EC : Directive 2014/25/EU of the European Parliament and of the Council of 26 February 2014 // OJ L 94. – 28/03/2014. – P. 243-374.
8. Про здійснення державних закупівель : Закон України від 10.04.2014 р. № 1197-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 34. – Ст. 900.
9. Про здійснення державних закупівель : Закон України від 01.06.2010 р. № 2289-VI (втратив чинність) // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 33. – Ст. 471.
10. Mannesmann Anlagenbau Austria AG v Strohal Rotationsdruck GsmBH: Case C-44/96 [1998] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61996CJ0044:EN:PDF>.
11. Commission v France : Case C-237/99 [2001] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-237/99>.
12. Commission v Spain : Case C-214/00 [2003] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-214/00>.
13. Gemeente Arnhem v BFI Holding BV : Case C-360/96 [1998] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:61996CJ0360>.
14. Bovis C. EU public procurement law / Christopher H. Bovis. – UK : Edward Elgar, 2007. – 488 p.
15. Agorà di Pedrotti Brune & C. v Ente Autonomo Fiera Internazionale di Milano and Cifat Soc. Coop. Arl : Joined Cases C-223/99 and C-260/99 [2001] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://eur-lex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prodCELEXnumdoc&lg=en&numdoc=61999J0223.
16. Dunleavy N. Public Procurement, State Aid and Antitrust: Understanding the Intersections / N. Dunleavy // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.icel.ie/userfiles/file/Procurement%20Portal/PP%20State%20Aid%20and%20AT.pdf>.
17. Adolf Truley v Bestattung Wien : Case C-373/00 [2003] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62000CJ0373:EN:HTML>.
18. Arkkitehuuritoimisto Riitta Korhonen Oy and others v Varkauden Taitotalo Oy : C-18/01 [2003] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62001J0018:EN:HTML>.
19. Arrowsmith S. EU Public Procurement: an Introduction / S. Arrowsmith. – UK : EU Asia Inter University Network for Teaching and Research in Public Procurement Regulation, Nottingham University, 2010. – 112 p. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nottingham.ac.uk/pprg/documentsarchive/asialinkmaterials/eupublicprocurementlawintroduction.pdf>.
20. Commission v Spain : Case C-283/00 [2003] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-283/00>.
21. Ing. Aigner Wasser-Wärme-Umwelt GmbH: Case 393/06 Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt, GmbH v Fernwärme Wien GmbH [2008] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-393/06>.
22. Clarke C. The meaning and requirements of the term 'contracting authority' under EU public procurement law: a critique of developments from the ECJ jurisprudence / C. Clarke // European Procurement and Public Private Partnership Law Review. – 2012. – № 1. – P. 57-64.
23. University of Cambridge v HM Treasury Case C-380/98 R. v HM Treasury Ex p. The University of Cambridge [2000] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61998CJ0380:EN:HTML>.
24. Bayerischer Rundfunk and others v GEWA – Gesellschaft für Gebäudereinigung und Wartung mbH: Case C-337/06 Bayerischer Rundfunk v GEWA [2007] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62006CJ0337:EN:NOT>.

УДК 340.5

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД РЕГІОНАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ

THE EUROPEAN EXPERIENCE OF REGIONALIZATION OF STATE MANAGEMENT OF THE ECONOMY

Новікова В.С.,

*кандидат юридичних наук, науковий співробітник**Інституту економіко-правових досліджень Національної академії наук України*

У статті проаналізовано правові засади регіоналізації державного управління економікою на прикладі провідних країн Західної Європи. Досліджено різні форми регіонального управління, визначено можливість використання цього досвіду в Україні.

Ключові слова: регіоналізація, регіональне управління, регіональний розвиток, державне управління.

В статье проанализированы правовые основания регионализации государственного управления экономикой на примере ведущих стран Западной Европы. Исследованы различные формы регионального управления, определена возможность использования этого опыта в Украине.

Ключевые слова: регионализация, региональное управление, региональное развитие, государственное управление.

The author has analyzed the legal basis of regionalization of state management of the economy by the example of the leading countries of Western Europe. Author investigated various forms of regional governance and to identify opportunities to use this experience in Ukraine.

Key words: regionalization, regional management, regional development, public administration.

Постановка проблеми. Проблема регіоналізації державного управління є дуже актуальною для України. Досвід провідних країн Західної Європи доводить, що ефективним кроком для забезпечення соціально-економічного розвитку держави є децентралізація влади та збільшення

самостійності регіонів з урахуванням їхньої специфіки та відмінностей. Широке використання переваг регіоналізації надає можливість розробки зваженого підходу до розподілу повноважень між центральним, регіональним та місцевим рівнями влади. Здебільшого актуальною є про-

блема розподілу повноважень між різними рівнями державного управління економікою.

Враховуючи курс України на євроінтеграцію, у світлі подальших трансформаційних змін, які будуть відбуватися у країні, цікавим є досвід саме країн Європейського Союзу. При цьому важливим є дослідження не тільки досвіду країн у процесі регіоналізації державного управління економікою, але і можливість адаптування цього досвіду в Україні з урахуванням національної специфіки.

Стан дослідження. Питанням регіоналізації присвячені роботи вітчизняних та зарубіжних дослідників: О.О.Бабінової, О.В.Бейко, В.С. Білих, Дж. Келласа, І.Ф. Кононова, Л.Л.Кушнір, Д.В. Петрова, Е.В. Талапін, О.Ю. Ускова, Л.Хуглі та ін., проте у зазначених роботах здебільшого розглядається політична складова регіоналізації, досліджуються різні моделі перерозподілу владних повноважень, проте питання державного управління економікою досліджені недостатньо.

Метою статті є дослідження процесів регіоналізації державного управління економікою на прикладі окремих країн Європейського Союзу, аналіз досвіду європейських країн у процесі регіоналізації, визначення можливості використання зазначеного досвіду в Україні.

Виклад основного матеріалу. Процес регіоналізації у країнах Європи перебуває під впливом сукупності об'єктивних та суб'єктивних факторів стратегічного характеру. Сьогодні тенденція до регіоналізації політично і нормативно визнається міжнародним співтовариством, окремими державами й міжурядовими організаціями, іншими інститутами тощо.

На загальноєвропейському рівні правові засади регіоналізації почали активно розроблятися наприкінці минулого століття. Активним учасником у формуванні регіональної політики на європейському рівні став спеціально створений дорадчий орган Європейського Союзу – Комітет регіонів, в який увійшли представники усіх регіонів Європи. Головною метою створення цього комітету є наближення Європи до своїх громадян, а також надання можливості захисту своїх інтересів представниками місцевих та регіональних об'єднань. Активне поширення ідеї регіоналізації у Європі призвело до поступової еволюції концепції «Європи націй» у «Європу регіонів». Одним із наслідків такої трансформації стало підвищення конкурентоспроможності регіонів за рахунок створення єдиного ринку з рівними умовами для всіх, на якому регіони можуть розглядатися вже як самостійні учасники.

Відправним рекомендаційним актом, що визначає шляхи розширення та укріплення повноважень регіонів, стала прийнята Асамблеєю регіонів Європи Декларація про регіоналізм в Європі. Головним мотивом прийняття цієї Декларації стало прагнення до подальшої регіоналізації в інституційних рамках своїх країн. У Декларації зазначається, що саме регіон є найкращою формою організації, яка вирішує регіональні проблеми, тому держави Європи повинні, наскільки це можливо, сприяти передачі повноважень регіонам, а також необхідних для цього фінансових ресурсів [1].

У Декларації закладений принцип субсидіарності у суспільних відносинах – пріоритет прав і інтересів особистості перед правами й інтересами будь-якої спільноти. Принцип субсидіарності передбачає розподіл прав і обов'язків по виконавчій вертикалі з делегуванням конкретних рішень на той територіальний рівень, де вони можуть виконуватися найбільше ефективно. Декларацією про регіоналізм в Європі передбачений новий підхід до відносин регіону й держави у податковій сфері, зокрема, передбачається, що не держава залишає частину податків регіону, а навпаки, регіон частково або повністю передає податки державі. Проте зазначений акт не є обов'язковим, він спрямований перш за все на надання підтримки окремим регіонам у визначенні мети та підходів до регіоналізації [1].

Важливим джерелом муніципального права країн Європи стала Європейська Хартія про місцеве самоврядування, розроблена й прийнята Радою Європи за ініціативою Постійної Конференції місцевих і регіональних органів влади в Європі. Даний документ крім загальних принципів і загальних положень щодо здійснення місцевого самоврядування в Європі зобов'язує держави, які його підписали, закріпити у внутрішньому законодавстві та виконувати на практиці сукупність норм, які гарантують політичну, адміністративну та фінансову незалежність муніципальних утворень. Також Хартія встановлює необхідність конституційного регулювання автономії місцевого самоврядування. Хартією передбачається обов'язкове дотримання принципу субсидіарності, таким чином публічні обов'язки повинні бути реалізовані на найбільш близькому до населення рівні та повинні здійснюватися на більш високому рівні лише у випадку, коли вирішення таких задач силами місцевих органів неможливо або неефективно. Крім того, Хартія включає положення про умови здійснення повноважень на місцевому рівні, про джерела фінансування органів місцевого самоврядування, про адміністративний контроль над діяльністю органів місцевого самоврядування [2].

Сьогодні країнам Європейського Союзу притаманні такі основні тенденції, як регіоналізація, уніфікація економічних, інноваційних процесів. В основу сучасної регіональної політики ЄС покладені принципи територіальної концентрації капіталу, фінансування цільових програм, співробітництва з місцевою владою й передачі конкретних управлінських рішень на найбільш оптимальний територіальний рівень.

Європейський регіоналізм нині отримав політичне визнання і є інтегральним елементом побудови та функціонування європейської системи співробітництва і безпеки. Розвиток даної тенденції супроводжується формуванням загальноєвропейського регіонального простору. При цьому значно скорочується направленість регіональної політики країн ЄС на проведення заходів, спрямованих лише на вирішення проблем окремих регіонів, натомість перевага надається загальним закономірностям розвитку усіх регіонів країни.

Сьогодні політика Європейського Союзу спрямована на підтримку розвитку регіонів, у той же час вона націлена на усунення відмінностей у рівні добробуту й розвитку регіонів, які виступають першоосновою сепаратистських процесів. Важливим кроком для гармонійного розвитку регіонів є певна погодженість у регіональних політиках, проведених федеральною, регіональною та місцевою владою, інакше просторові нерівності будуть наростати.

В окремих країнах існують різні принципи поділу влади між центральними, регіональними та місцевими органами. Разом з тим тенденція децентралізації влади з передачею значної частини прав центральних органів регіональним і місцевим, яка активно впроваджується у країнах ЄС, може утруднювати реалізацію регіональних програм. У зв'язку з цим поширюється думка про те, що регіональна політика несумісна з регіоналізацією та децентралізацією, вона більш притаманна країнам із централізованим управлінням.

У зарубіжних країнах накопичений значний досвід функціонування різних моделей взаємодії центральних, регіональних та місцевих органів влади. Серед них особливий інтерес представляє досвід країн Європейського Союзу. Правові засади регіоналізації, які на загальноєвропейському рівні визначені у вищезазначених міжнародних документах, знайшли своє втілення і у національному законодавстві країн – учасниць ЄС, з притаманними їм національними особливостями.

Дослідження досвіду регіоналізації у провідних країнах ЄС має велике значення, оскільки кожна з цих країн використовує різні підходи та будує власну модель регіоналізації та децентралізації.

У науковій літературі розглядаються різні форми регіонального управління в Європі в залежності від форм державного устрою. Серед них автори виділяють федеративні системи, регіоналізовані унітарні держави, унітарні держави, які передають повноваження регіонам, та класичні унітарні держави [3, с. 97]. Серед зазначених країн передусім інтерес представляє досвід унітарних країн, які, будуючи нову систему відносин між центральними регіональними та місцевими органами влади, не намагаються наблизитися до федеративного устрою, а навпаки, будують власну модель відносин, з урахуванням інтересів власних регіонів. Втім, також слід не оминати увагою досвід федеративних країн. Незважаючи на відмінність у територіальному устрої, їх досвід також може бути цікавим для України. Тому дослідження різних моделей регіоналізації державного управління надає змогу визначити сильні та слабкі сторони різних підходів з метою подальшого впровадження позитивного європейського досвіду в українське законодавство.

Серед унітарних країн інтерес представляє Франція. Конституцією Франції передбачено, що законом визначаються основні принципи вільного самоврядування адміністративно-територіальних утворень, їх повноважень та ресурсів. Її адміністративно-територіальними утвореннями є комуни, департаменти, регіони, адміністративно-територіальні утворення з особливим статусом та заморські адміністративно-територіальні утворення. Адміністративно-територіальні утворення покликані приймати рішення відповідно до сукупності повноважень, які можуть бути найкраще реалізовані на їх рівні. В адміністративно-територіальних утвореннях на представника держави, який представляє кожного із членів уряду, покладається забезпечення національних інтересів, адміністративного контролю та дотримання законів. Передача повноважень у відносинах між державою та адміністративно-територіальними утвореннями супроводжується наданням регіонам ресурсів, еквівалентних тим, які були призначені для здійснення цих повноважень. Будь-яке створення або розширення повноважень, яке призводить до підвищення видатків адміністративно-територіальних утворень, супроводжується забезпеченням ресурсами, визначеними законом. Окрім цього, законом передбачаються механізми пропорційного оподаткування, спрямовані на досягнення рівності між адміністративно-територіальними утвореннями [4].

У національному законодавстві Франції були конкретизовані норми, які закріплені у Конституції. Вони визначають розподіл компетенції між комунами, департаментами, регіонами й державою, а також розподіл народних коштів, що впливає з нових правил місцевої податкової системи й передачі державних кредитів територіальним громадам; організацію регіонів, статутні гарантії, надавані персоналу територіальних громад, спосіб обрання і статут обранців, а також форми співробітництва між комунами, департаментами й регіонами і розвиток. Ці закони спрямовані на посилення регіонів шляхом розширення їх компетенції та ресурсів. Окрім цього, задача регіону також полягала у стимулюванні та координації регіонального розвитку, не порушуючи при цьому прав департаментів та комуни, які не підлягають контролю з боку регіону.

Занадто велика кількість дуже дрібних комуни породила у сучасних умовах проблеми їх фінансового забезпечення й здійснення функцій органів самоврядування. Тому для подолання таких труднощів було застосовано два підходи: співробітництво комуни для вирішення певних загальних проблем або спільне здійснення певної діяльності; злиття декількох дрібних комуни в одну могутнішу й фінансово зможну для вирішення питань функціонування усіх служб місцевого самоврядування.

Дещо інший принцип поділу компетенції між державними та регіональними органами застосовується у

так званих регіоналізованих унітарних державах, до яких можна віднести сучасні Італію та Іспанію. Досліджуючи загальні засади регіоналізації в Італії, варто зупинитися на особливостях її адміністративно-територіального поділу. Італія – децентралізована унітарна держава, у Конституції Італії закріплено поділ республіки на області, провінції та комуни. Області створюються як автономні утворення з власними повноваженнями та функціями, відповідно до принципів, встановлених Конституцією. При цьому області наділені широким колом повноважень, зокрема у межах основних принципів, встановлених законами держави, області можуть видавати законодавчі акти, за умови, якщо вони не суперечать національним інтересам та інтересам інших областей. Ці повноваження стосуються таких сфер: межі комуни, місцева поліція, містобудівництво, ярмарки та ринки, благодійні, медичні установи, туризм, міський транспорт, мінеральні та лікувальні води, кар'єри та торфорозробка, мисливство, риболовство, сільське господарство тощо [5].

Області виконують адміністративні функції за цими напрямками, окрім питань виключно місцевого значення, які можуть бути передані законом провінціям та комунам або іншим місцевим установам. Області, як правило, виконують свої функції, делегують їх провінціям, комунам або іншим місцевим установам або використовують їх служби. Держава може шляхом прийняття відповідного закону делегувати області виконання інших функцій. В Італії області користуються фінансовою автономією у формах та межах, встановлених законами республіки, які приводять її у відповідність з фінансами держави, провінцій та комуни. У розпорядження областей поступають місцеві податки та відрахування від державних податків, які визначаються в залежності від потреб у видатках, які необхідні областям для виконання їх звичайних функцій. Проте для виконання певних задач, зокрема для розвитку півдня та островів, держава у законодавчому порядку надає окремим областям спеціальні кошти.

Серед країн Європейського Союзу Іспанія зазнала найбільшого впливу процесу регіоналізації. Іспанія була досить централізованою країною, проте внаслідок назрівання широкого громадського невдоволення єдиним кроком, що зміг забезпечити стабільність, стала поступова регіоналізація країни. У 1978 році були створені конституційні підстави для створення регіонами виборних органів із широкими законодавчими та виконавчими повноваженнями. Регіони отримали права самостійно визначати ступінь та обсяги своєї автономії. Сьогодні адміністративний поділ Іспанії складається із 50 провінцій, які входять в 17 автономних областей. Проте там, де існують різні рівні автономії у межах регіоналізованих унітарних держав, різниця у повноваженнях між автономіями призводить до тиску на центральний уряд з метою вирішення конфліктів, які виникають внаслідок цього. Асиметричний розвиток регіонів та різний рівень їх автономії призвели до значної диференціації регіонального розвитку – поділу регіонів на багатих і бідних. З огляду на це, слушною є думка деяких авторів про необхідність існування чітко визначеної державної політики регіонального розвитку, оскільки будь-яка самостійність регіонів повинна мати певні межі та здійснюватися у рамках загальнодержавної політики [3, с. 100].

Серед невеликих країн Європи лише Бельгія була повністю регіоналізована, наслідком чого стала її федералізація. Багатотнісна держава мала різний стан економічного розвитку різних регіонів, у результаті проведених реформ регіони Бельгії отримали значну самостійність, що, на думку європейських експертів, сприяло підвищенню рівня економічного розвитку країни [6, с. 164].

Особлива модель відносин між центральними, регіональними та місцевими органами влади притаманна федеративним країнам. Зокрема, у Німеччині в основному

законі гарантується місцеве самоврядування й закріплене, що громадам повинно бути надане право самостійного вирішення усіх проблем громади в рамках закону та під власну відповідальність. Об'єднання громад у рамках дії своїх функцій, які випливають із законів, також мають право самоврядування. У праві суб'єктів Німеччини – земель – діяльність органів місцевого самоврядування регулюється конституціями, положеннями про місцеве самоврядування й окремими законами. У рамках цих нормативних актів простежується, як правило, ідея наскрізного управління, при якому федеральна держава, землі, органи самоврядування являють собою єдину вертикаль, у рамках якої здійснюється управління діяльністю [7]. Німецька система федералізму передбачає відповідні засоби зв'язків між регіональними та федеральними рівнями, а також спостерігається рух до поширення співпраці між двома структурами щодо широкого кола політичних сфер діяльності.

Висновки. Таким чином, усі моделі регіоналізації тією чи іншою мірою є асиметричними, оскільки держави не націлені на впровадження єдиного алгоритму у відноси-

нах між центром та регіонами. Перехід до нової системи відносин між різними рівнями влади притаманний багатьом сучасним країнам. Кожна із розглянутих моделей регіоналізації є унікальною та обумовлена власними специфічними історичними, територіальними та політичними передумовами.

Досвід країн Європейського Союзу в проведенні регіональної політики свідчить про необхідність зваженого підходу до децентралізації владних повноважень. Підтримка регіонів через наднаціональні інтеграційні утворення сприяє більш успішному подоланню територіальних диспропорцій і формуванню європейської самосвідомості. Різним моделям регіоналізації притаманні певні особливості у регулюванні суспільних відносин, що виникають у сфері державного управління економікою. З огляду на це, дослідження правових засад та досвіду регіоналізації провідних країн Європейського Союзу є важливим етапом у процесі вироблення та побудови власної концепції регіоналізації, яка б враховувала і позитивний європейський досвід і національні особливості України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Декларація по регіоналізму в Європі: Ассамблея регіонів Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.aer.eu/fileadmin/user_upload/PressComm/Publications/DeclarationRegionalism/dam/110n/ru/DR_RUSSE.pdf.
2. Європейська хартія місцевого самоврядування : хартія від 15.10.1985 № ETS №122// Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2002. – № 10.
3. Глобалізація. Регіоналізація. Регіональна політика. Хрестоматія з сучасної зарубіжної соціології регіонів / Кононов І.Ф., Бородачів В.П., Топольськов Д.М. – Луганськ : Альма матер – Знання, 2002. – 664 с.
4. Конституція Французької Республіки від 4 жовтня 1958 р. : повний текст зі змінами від 23 липня 2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.conseil-constitutionnel.fr/conseil-constitutionnel/root/bank_mm/constitution/constitution_russe_version_aout2009.pdf.
5. Конституція Італійської Республіки / Пер. с італ. Л.П. Гринберга // Конституції государств Европейского Союза / Под общ. ред. Л.А. Окунькова. – М. : Издательская группа ИНФРА-М-НОРМА, 1997. – С. 423-450.
6. Бабінова О.О. Регіоналізація країн Західної Європи: досвід становлення / О.О. Бабінова // Стратегічні пріоритети. – 2011. – № 4(21). – С. 161-165.
7. Конституція Федеративной Республіки Германия / Конституции зарубежных государств : учебное пособие / Сост. проф. В.В. Маклаков. – 4-е изд., перераб. и доп. – М. : Волтерс Клувер, 2003. – 624 с.

УДК 346.12

ПРОБЛЕМАТИКА ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА КОРПОРАТИВНІ ПРАВА (ЧАСТКУ) ЯК ПРЕДМЕТ ЗАСТАВИ. ОГЛЯД СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

PROBLEMATICS OF THE FORFEITURE OF THE CORPORATIVE SHARES AS THE PLEDGED ITEM. THE OVERVIEW OF JUDICIAL PRACTICE

Пелипенко О.С.,

здобувач кафедри господарського права

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена аналізу правових ризиків, що пов'язані із зверненням стягнення на корпоративні права (частку в статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю) з урахуванням практики, що склалася. Розглядаються можливі судові та позасудові шляхи звернення стягнення на корпоративні права (частку) з метою визначення серед них найбільш оптимального й ефективного способу задоволення вимог кредитора (заставодержателя) за рахунок предмету застави.

Ключові слова: товариство з обмеженою відповідальністю, застава, корпоративні права, частка, статутний капітал, звернення стягнення, виконавче провадження, відкладальна умова, договір уступки.

Стаття посвящена анализу правовых рисков, связанных с обращением взыскания на корпоративные права (долю в уставном капитале общества с ограниченной ответственностью) с учетом сложившейся практики. Рассматриваются возможные судебные и внесудебные пути обращения взыскания на корпоративные права (долю) с целью определения среди них наиболее оптимального и эффективного способа удовлетворения требований кредитора (залогодержателя) за счет предмета залога.

Ключевые слова: общество с ограниченной ответственностью, залог, корпоративные права, доля, уставной капитал, обращение взыскания, исполнительное производство, отлагательное условие, договор уступки.

The article is devoted to the analyses of the legal risks of the forfeiture of the corporative shares (shares in the registered capital of the limited liability company) with regard to the current practice. Possible judicial and non-judicial ways of the forfeiture of the corporative shares are studied. It is determined the most appropriate and effective ways to satisfy the demand of the creditor by means of the pledged item.

Key words: limited liability company, pledge, corporative share, share, registered capital, forfeiture, enforcement proceeding, condition precedent, assignment agreement.